

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně:

bytem

zastoupena advokátem JUDr. Milanem Štětinou
sídlem Jiráskova 614, Česká Lípa

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2018, č. j. 55271/18/5200-10424-701962

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 12. 2018, č. j. 55271/18/5200-10424-701962, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 7. 11. 2017, č. j. 1288737/17/2602-50522-507669, a rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správce daně autoremedurou částečně vyhověl odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 2014 ze dne 17. 5. 2017, č. j. 882433/17/2602-50522-507669, tak, že snížil doměřenou daň z částky 77 430 Kč na částku 68 325 Kč a penále z částky 15 486 Kč na částku 13 665 Kč, ve zbytku pak odvolání zamítl.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že na podkladě informací policie, vyžádaných bankovních výpisů z účtů žalobkyně a vzhledem k tomu, že žalobkyně v daňovém přiznání k dani z příjmů za r. 2014 nevykázala příjmy z nájmu, byla správce daně dne 23. 3. 2016 zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 2014. Žalobkyně uvedla, že existující příjmy z nájmu byly zdaněny jejím manželem [XX], který však tuto skutečnost nepotvrdil a sdělil, že jeho dodatečné daňové přiznání ze dne 25. 4. 2016 bylo podáno proti jeho vůli, což považuje za podvod. Finanční úřad pro Středočeský kraj, jako místně příslušný správce daně z příjmů [XX], k dožádání sdělil, že dne 25. 4. 2016 bylo podáno dodatečné daňové přiznání [XX], které však bylo dne 6. 6. 2016 vzato zpět, protože bylo daňové řízení ve věci dodatečného přiznání zastaveno. Jediné a platné daňové přiznání [XX] za r. 2014, na základě kterého došlo k vyměření daně z příjmů, je řádné daňové přiznání ze dne 2. 4. 2015. Po projednání zprávy o daňové kontrole vydal správce daně dne 17. 5. 2017 dodatečný platební výměr, kterým byla žalobkyni doměřena daň z příjmů fyzických osob za r. 2014 ve výši 77 430 Kč a penále ve výši 15 486 Kč.

3. K odvolání žalobkyně a po vyhodnocení nově předložených důkazních prostředků vydal správce daně dne 7. 11. 2017 výše zmíněné částečně autoremedurní rozhodnutí o odvolání, které bylo ze strany žalovaného přezkoumáno napadeným rozhodnutím. Žalovaný popsal, že příjmy z nájmu plynoucí manželům ze společného jmění manželů se podle § 9 odst. 2 zákona o daních z příjmů zdaňují jen u jednoho z nich. Žalobkyně byla vyzvána, aby prokázala, že příjmy, které obdržela od jednotlivých správcem daně zjištěných osob, nebyly předmětem daně z příjmů, resp. byly od daně osvobozeny. K povaze těchto příjmů se žalobkyně v daňovém řízení vyjádřila, těžiště její argumentace spočívalo v tom, že existující příjmy z nájmu byly zdaněny jejím manželem, jejich zdanění proto nebylo povinností žalobkyně. Žalovaný

nicméně konstatoval, že zdanění příjmů z nájmu ze strany manžela žalobkyně bylo prověřováno u Finančního úřadu pro Středočeský kraj s tím výsledkem, že v daňovém přiznání XXX za r. 2014 nebyly příjmy z nájmu vykázány. Při absenci dohody manželů ve věci zdanění příjmů z nájmu a po logické správní úvaze je žalobkyně tím z manželů, komu byla daň z příjmů za r. 2014 doměřena. Protože v rámci odvolání proti původnímu dodatečnému platebnímu výměru ze dne 17. 5. 2017 žalobkyně předložila nové důkazní prostředky, jimiž bylo prokázáno, že část plateb od nájemců byly zálohy na služby spojené s užíváním bytu, které žalobkyně také ze svého účtu hradila, došlo v prokázaném rozsahu ke zmíněnému autoremedurnímu snížení doměřené daně o tyto zálohy.

4. Žalovaný konstatoval, že správce daně provedl rozsáhlé důkazní řízení, aby zjistil, zda příjmy z pronájmu majetku ve společném jmění manželů byly jedním z nich zdaněny. Ani v průběhu odvolacího řízení žalobkyně neprokázala, že došlo k realizaci dohody manželů o zdanění příjmů z nájmu. Naopak bylo zjištěno, že manželem žalobkyně nebyly předmětné příjmy zdaněny. Protože příjmy z nájmu nebyly obdrženy manželem žalobkyně, ale prokazatelně žalobkyní na její bankovní účet či v hotovosti, a to na základě nájemních smluv uzavřených žalobkyní, nikoli jejím manželem, a byla to rovněž žalobkyně, kdo hradil platby za služby spojené s užíváním bytů, je to žalobkyně, kdo byl povinen zdanit příjmy z nájmu nemovitosti ve společném jmění manželů za r. 2014.
5. Žalovaný nepřisvědčil námitce, že se správce daně nevypořádal s předloženým návrhem na rozvod manželství ze dne 10. 3. 2016. Uvedl, že z tohoto důkazního prostředku neplyne, že příjmy z nájmu zdanil či měl zdanit manžel. Tento návrh, v němž je uvedeno, že manželé nežijí ve společné domácnosti od r. 2012, podaný žalobkyní u Okresního soudu v České Lípě, je v rozporu s tvrzením žalobkyně, že z příjmů z nájmu byly hrazeny náklady společné domácnosti a rodinné dovolené v letech 2014 a 2015. K vybírání a evidování daní XXX byl příslušný Finanční úřad pro Středočeský kraj, který daň z příjmů z nájmu XX nevyměřil, tudíž příjmy z nájmu manželem žalobkyně zdaněny nebyly. Pokud tento správce daně přijal platbu 46 575 Kč a zaevidoval ji na osobním daňovém účtu XXX, aniž na podkladě dodatečného daňového přiznání ze dne 25. 4. 2016 doměřil daň, je předmětná platba přeplatkem podle § 154 odst. 1 daňového řádu, nikoli úhradou vypočtené daně. Ani čestné prohlášení žalobkyně neprokazuje dohodu manželů o zdanění příjmů z nájmu.
6. K namítanému rozporu ve výpovědi XX žalovaný uvedl, že XX dne 8. 12. 2016 sdělil, že manželce k její žádosti přislíbil pomoc s rozdělením příjmů v daňovém přiznání s tím, že mu manželka sdělí, o jaké příjmy jde, a že mu dá potvrzení, že bude danit její příjmy z důvodu rozvodového řízení. Toto manželka nedodržela a teprve v rámci soudního řízení XX zjistil, že bylo bez jeho vědomí podáno dodatečné daňové přiznání, což následně řešil se svým správcem daně. Žádné příjmy z nájmu za r. 2014 do daňového přiznání nedával, neboť žádné neobdržel. Žalovaný tedy ve výpovědi XX nespátřuje rozpor, když z jeho výpovědi neplyne existence dohody manželů o tom, že předmětné příjmy

zdaní manžel. XXX neměl informace o tom, o jaké příjmy, jejichž zdanění po něm manželka požadovala, se jedná, neznal jejich výši, a nebyl tedy v povědomosti ohledně toho, že by měl povinnost podat dodatečné daňové přiznání podle § 141 odst. 1 daňového řádu. Dodatečné daňové přiznání XXX, byť jím autenticky podepsané, nebylo projevem jeho vůle, nebylo vyplněno jím ani jím zmocněnou osobou. V tomto kontextu bylo učiněné zpětvzetí zcela legitimní a zastavení řízení oprávněné. Vzhledem k uvedenému nebyly příjmy z nájmu zdaněny duplicitně a nedošlo k porušení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

7. Správce daně poskytl žalobkyni odpověď Finančního úřadu pro Středočeský kraj na dožádání, neposkytl však listiny z daňového spisu XXX, neboť se jedná o listiny týkající se jiného daňového subjektu, které mohou obsahovat i informace, které se netýkají společného jmění manželů. Žalobkyně však byla seznámena s výsledky dožádání, a nebyla tak krácena na svých právech. Žalobkyně byla správcem daně prokazatelně seznámena s hodnocením důkazních prostředků. Z důvodu, že žalobkyní nově předložené důkazní prostředky neměly vliv na kontrolní zjištění, přistoupil správce daně k projednání zprávy o daňové kontrole. Právo vyjádřit se k výsledku kontrolního zjištění nebylo žalobkyni upřeno. S důkazními prostředky se správce daně vypořádal a hodnotil je v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Z faktu, že se správce daně neztotožnil s argumentací žalobkyně, nelze dovozovat protiústavní porušení zásady stran hodnocení důkazů. Žalovaný není povinen reagovat na každý žalobkyní obecně citovaný judikát, zejména pokud se netýká posuzovaného případu. Žalobkyně neprokázala zdanění příjmů z nájmu z nemovitosti ve společném jmění manželů.

II. Žaloba

8. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že dle jejího názoru není poplatníkem daně z příjmů z pronájmu. Pronajaté byty byly ve společném jmění žalobkyně a jejího manžela XXX a příjmy musí zdanit pouze jeden z manželů. Je nepodstatné, kdo z manželů byl účastníkem nájemních smluv či kdo přijímal platby na účet. Z vysvětlení XXX vyplynulo, že došlo k dohodě manželů o zdanění příjmů z pronájmu a došlo i k jejímu naplnění. Manžel žalobkyně podal dodatečné daňové přiznání, což nepřímě potvrzuje dohodu manželů, správce daně však tuto skutečnost ignoruje. Správce daně nehodnotil důkazní prostředky ve vzájemných souvislostech, adekvátně se k nim nevyjádřil a vycházel z rozporuplných tvrzení manžela žalobkyně, která byla postupně vyvrácena.
9. Správce daně neodstranil rozpory ve zjištěných skutečnostech, nehodnotil skutečnost, že daň již byla uhrazena, a chce zdanit tytéž příjmy podruhé. Pochybení jiného pracoviště správce daně v podobě porušení § 73 odst. 4 daňového řádu akceptací zpětvzetí dodatečného daňového přiznání, nemůže jít k tíži žalobkyně. Daňová povinnost byla uhrazena na Územním pracovišti Praha – západ, s čímž se žalovaný řádně nevypořádal. Správce daně doměřil daň podruhé jinému subjektu bez ohledu na zjištěný prvotní stav,

nehodnotil řádně předložený grafologický posudek. Proces daňového řízení [XX] souvisí s daňovým řízením žalobkyně. [XX] byl oprávněn nahradit původně podané tvrzení do 30. 4. 2016, tj. do zákonné lhůty pro podání dodatečného daňového tvrzení dle § 141 odst. 1 daňového řádu. Podání [XX] ze dne 6. 6. 2016 bylo učiněno až po konkludentním vyměření dodatečně přiznané daně dle § 144 daňového řádu. Akceptací neúčinného zpětvzetí správce daně porušil čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Správce daně nezpřístupnil žalobkyni předmětné zpětvzetí dodatečného daňového přiznání či související listiny s odkazem na mlčenlivost, což je v případě zdanění příjmů z majetku ve společném jmění manželů irrelevantní a protiprávní. Finanční úřad pro Středočeský kraj na základě prvního dožádání správce daně zaslal listiny nevyžádané a neposkytl dodatečné daňové přiznání [XX] ze dne 25. 4. 2016. Snažil se jej tedy zamlčet, což podporuje tvrzení žalobkyně o nesprávném úředním postupu Finančního úřadu pro Středočeský kraj.

10. Žalobkyně dále uvedla, že správce daně neprovedl všechny potřebné důkazy, zejména výslech [XX], grafologickým posouzením podpisu [XX] či dokladem o úhradě daně na osobní daňový účet [XX]. S neprovedením důkazů se řádně nevypořádal, provedené důkazy přezkoumatelným způsobem nehodnotil a neodstranil rozpory v důkazech. K otázce dokazování žalobkyně odkázala na judikaturu Ústavního soudu. Před projednáním zprávy o daňové kontrole nebyla žalobkyně s hodnocením důkazů seznámena. Při výslechu svědka [XX] nebylo žalobkyni umožněno klást svědkovi otázky a výslech byl ukončen, přestože otázky žalobkyně se týkaly dne vzniku manželství, počtu vyživovaných osob, předmětu činnosti manželů a jejich příjmů, byly tedy relevantní a mohly ozřejmit, že příjmy na účtu žalobkyně sloužily k uhrazení nákladů na společnou domácnost. Výpověď svědka je v rozporu s jeho dřívějšími vyjádřeními o existenci dohody manželů o zdanění příjmů, nepravdivé je také jeho vyjádření o tom, že od března 2011 manželé nežili ve společné domácnosti, když následně byli na několika dovolených s dětmi. Až dne 15. 10. 2014 došlo k zúžení společného jmění manželů v důsledku exekuce na majetek [XX]. I to vypovídá o stavu jeho majetku a o tom, že musel mít užitek z příjmů své manželky. Vyjádření [XX] ohledně pronajímaného majetku či zpětvzetí dodatečného daňového přiznání jsou rozporuplná, správce daně mu pokládal irrelevantní otázky a nereagoval na rozporuplnost jeho výpovědi. Není pravdou, že svědecká výpověď [XX] koresponduje s jeho vysvětlením ze dne 8. 12. 2016.
11. Zástupkyně žalobce měla v odvolacím řízení s pracovníci žalovaného domluven termín nahlížení do spisu a ústního jednání, a to 8. 1. 2019. Již dne 13. 12. 2018 však bylo vydáno napadené rozhodnutí. Tento překvapivý postup zmařil ústní jednání a porušil právo žalobkyně na spravedlivý proces, jakož i zásadu součinnosti a spolupráce, když napadené rozhodnutí bylo vydáno před seznámením žalobkyně s doplněním odvolacího spisu, čímž byla žalobkyni odňata možnost navrhnout další doplnění.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, přičemž odkázal na závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. Dále uvedl, že na základě dožádání Finančního úřadu pro Středočeský kraj bylo zjištěno, že příjmy z nájmu za zdaňovací období r. 2014 nebyly

manželem žalobkyně zdaněny. Orgánům finanční správy nezbylo, než na základě důkazního řízení vyvodit, kterému z manželů přísluší zdanit příjmy z nájmu. S návrhem na rozvod manželství se správní orgány vypořádaly, dodatečné daňové přiznání [XX] ze dne 25. 4. 2016 bylo dne 6. 6. 2016 vzato zpět a zahájené řízení tak bylo zastaveno. Na základě tohoto dodatečného daňového přiznání nebyla stanovena daňová povinnost, a tudíž příjmy z nájmu za r. 2014 nebyly zdaněny. Pokud Finanční úřad pro Středočeský kraj přijal platbu 46 575 Kč bez doměření daňové povinnosti, stala se tato platba přeplatkem. Tvzení žalobkyně o uskutečnění dohody manželů týkající se zdanění nebylo prokázáno, [XX] byl žalobkyní kontaktován za účelem zdanění příjmů až po zahájení daňové kontroly, tedy rok poté, co mělo být podáno daňové přiznání k dani z příjmů za předmětné zdaňovací období.

13. Dle žalovaného z provedeného dokazování vyplynulo, že [XX] nedisponoval indiciemi, z nichž by zjistil, že jeho daň má být vyšší než poslední známá daň, dodatečné daňové přiznání ze dne 25. 4. 2016 nevyplnil, a touto optikou je tedy třeba nahlížet na učiněné zpětvzetí dodatečného daňového přiznání, které bylo legitimní. Samotné zpětvzetí a na jeho základě vydané rozhodnutí o zastavení řízení správce daně žalobkyni neposkytl, neboť se jedná o listiny z daňového řízení jiného daňového subjektu. Z protokolu o ústním jednání ze dne 24. 10. 2016 navíc plyne, že žalobkyně byla seznámena s výsledky dožádání u jiného správce daně. Správce daně byl vázán pravomocným rozhodnutím Finančního úřadu pro Středočeský kraj o zastavení řízení ve věci dodatečného daňového přiznání [XX], postupem jiného správce daně nebylo zasaženo do práv žalobkyně.
14. Postupem správce daně při projednání zprávy o daňové kontrole nemohla být žalobkyně zkrácena na právech, s hodnocením důkazních prostředků byla seznámena dne 27. 7. 2016 a dne 24. 10. 2016, s odpovědí manžela na výzvu správce daně byla žalobkyně seznámena 27. 2. 2017, zpráva o daňové kontrole byla projednána 16. 5. 2017. Pakliže návrhy žalobkyně nebyly způsobilé změnit výsledek kontrolního zjištění, nepřipouští se v souladu s principem koncentrace její další vyjádření a důkazní návrhy. Správce daně postupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, s důkazy a zjištěnými skutečnostmi se vypořádal. Manželé [XX] nedosáhli shody v tom, kdo z nich zdaní příjmy z nájmu, smlouvy o nájmu však byly uzavřeny žalobkyní a příjmy chodily na její účet, proto byla daň doměřena žalobkyni. Žalovaný není povinen reagovat na každý obecně citovaný judikát, který se navíc netýká posuzovaného případu. Rovněž odmítá, že by žalobkyni nebylo umožněno klást otázky vyslýchanému svědkovi, k čemuž odkázal na příslušný protokol o ústním jednání. Otázky žalobkyně, které směřovaly k zjištění citlivých osobních údajů svědka a nesouvisely s předmětem svědecké výpovědi, správce daně nepřípustil a výslech ukončil.
15. Námitka neumožnění nahlédnout do spisu v rámci odvolacího řízení byla obsahem podnětu na přezkoumání napadeného rozhodnutí. Generální finanční ředitelství shledalo tento podnět nedůvodným. Již v říjnu 2018 byla žalobkyně vyzvána k seznámení se zjištěnými skutečnostmi

a vyjádření v odvolacím řízení, načež se žalobkyně vyjádřila a její vyjádření bylo v napadeném rozhodnutí vypořádáno. Zástupkyně žalobkyně komunikovala s úřední osobou žalovaného pouze za účelem nahlížení do spisu, nikoli za jiným účelem. Termín nahlížení do spisu byl zrušen žalobkyní.

IV. Replika

16. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně reagovala na dílčí body vyjádření. Uvedla, že oba manželé se o své příjmy dělili i v předchozích zdaňovacích obdobích. Správce daně postupoval protiprávně, když hodnotil důkazní prostředky až ve zprávě o daňové kontrole. K nezdanění příjmů z pronájmu došlo v důsledku nezákonného postupu správce daně. [XX] byl žalobkyní po zahájení daňové kontroly kontaktován za účelem ověření ústní dohody, kterou spolu uzavřeli před podáním daňového přiznání za r. 2014. Následně [XX] bylo účelovým a mstivým. V r. 2014 udržovali manželé společnou domácnost. Zpětvzetí dodatečného daňového přiznání nebylo dle § 73 odst. 4 daňového řádu možné. Žalovaný potvrzuje zákonnost postupu Finančního úřadu pro Středočeský kraj, což vede k zatížení jiného daňového subjektu. Z protiprávního zastavení řízení ve věci jiného daňového subjektu [XX] sdělit, že podání již nelze vzít zpět. Žalobkyně byla v rozporu se zákonem seznámena s hodnocením důkazních prostředků až ve zprávě o daňové kontrole. Bankovní účet byl sice veden na jméno žalobkyně, nicméně nacházely se na něm prostředky ve společném jmění manželů.
17. Žalobkyně dále zrekapitulovala otázky, které při výslechu [XX] svědkovi položila a které se týkaly rodiny manželů. Uvedla, že nešlo o otázky na citlivé osobní údaje ve smyslu nařízení EU č. 2016/679. Svědek účelově odpovídal v neprospěch manželky, s níž byl v rozvodovém řízení. Žalobkyně se neztotožňuje s hodnocením vyjádření [XX] ze strany žalovaného. Tato vyjádření považuje za rozporná a účelová. Nahlížení do spisu v odvolacím řízení bylo dohodnuto 10. 12. 2018, rozhodnutí vydané dne 13. 12. 2018 je proto překvapivé a nahlížení do spisu ztratilo svůj smysl.

V. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

18. Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že dne 24. 3. 2015 podala žalobkyně přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 2014, v němž nevykázala žádné příjmy z nájmu podle § 9 zákona o daních z příjmů a tvrdila pouze příjmy dle § 7 zmíněného zákona. Na základě daňového přiznání vyměřil správce daně dne 30. 4. 2015 žalobkyni daň ve výši 7 950 Kč. Dne 23. 3. 2016 zahájil správce daně s žalobkyní daňovou kontrolu, jejímž předmětem byla daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 2014. Výzvou ze dne 11. 4. 2016 správce daně vyzval žalobkyni, aby prokázala zdanění specifikovaných zjištěných příjmů, nebo aby prokázala, že se jednalo o příjmy nepodléhající dani či od daně osvobozené. Podstatou reakce žalobkyně bylo sdělení, že příjmy z nájmu za r. 2014 byly zdaněny manželem žalobkyně [XX]. [XX] správci daně sdělil, že po něm manželka v souvislosti s daňovou kontrolou chtěla, aby zdanil příjmy z pronájmu, on podepsal dodatečné daňové přiznání v dobré víře, že k tomu dostane veškeré podklady, jelikož nevěděl, jaké příjmy manželce plynuly. Žádné podklady však neobdržel. Dne 27. 7. 2016

byla žalobkyně seznámena s výsledkem kontrolního zjištění, jehož doplnění následně navrhla. Finanční úřad pro Středočeský kraj dne 29. 9. 2016 sdělil, že u něj bylo podáno dodatečné daňové přiznání [XX] ze dne 25. 4. 2016, avšak než bylo daňové přiznání vyměřeno, došlo dne 6. 6. 2016 k jeho zpětvzetí, na jehož základě bylo dne 13. 6. 2016 vydáno rozhodnutí o zastavení řízení. Daň za r. 2014 byla vyměřena podle daňového přiznání [XX] ze dne 2. 4. 2015.

19. Dne 24. 10. 2016 projednal správce daně s žalobkyní jeho stanovisko k vyjádření žalobkyně ke kontrolním zjištěním. Dne 25. 10. 2016 informoval správce daně žalobkyni, že kopie listin ze spisu [XX] (zpětvzetí podání, rozhodnutí o zastavení řízení) nelze vydat s ohledem na vázanost správce daně mlčenlivostí dle § 52 daňového řádu. Dne 14. 11. 2016 se žalobkyně opětovně vyjádřila k výsledku kontrolního zjištění a navrhla jeho další doplnění. Správce daně dne 27. 2. 2017 konstatoval, že poslední kontrolní zjištění správce daně se na základě vyjádření žalobkyně a jí předložených důkazních prostředků nezměnila, proto hodlal přistoupit k projednání zprávy o daňové kontrole, proti čemuž podala žalobkyně stížnost. Ta byla ředitelem správce daně shledána nedůvodnou a k projednání zprávy o daňové kontrole došlo dne 16. 5. 2017. Dne 17. 5. 2017 byl na podkladě zprávy o daňové kontrole vydán shora zmíněný dodatečný platební výměr. Ten byl k podanému odvolání po seznámení žalobkyně s nově zjištěnými skutečnostmi a důkazy částečně změněn výše označeným autoremedurním rozhodnutím správce daně.
20. Posledně uvedené rozhodnutí bylo ze strany žalobkyně rovněž napadeno odvoláním. Žalovaný nejprve uložil správci daně doplnit řízení o výslech svědka [XX], po jeho provedení žalovaný seznámil žalobkyni se zjištěnými skutečnostmi a vyzval ji k vyjádření, které žalobkyně učinila podáním ze dne 22. 10. 2018. Dne 13. 12. 2018 vydal správce daně napadené rozhodnutí. Součástí spisu žalovaného je také úřední záznam o tom, že dne 10. 12. 2018 byl se zástupkyní žalobkyně sjednán termín ústního jednání ve věci nahlížení do spisu na den 8. 1. 2019 a že z důvodu doručení napadeného rozhodnutí byl tento termín zástupkyní žalobkyně následně zrušen.

VI. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. K projednání věci nařídil soud ústní jednání, při němž účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Dokazování soud neprováděl, neboť považoval důkazní návrhy žalobkyně za nadbytečné. [XX] byl jako svědek vyslechnut již v rámci daňového řízení, cestovní smlouvy, dodatečné daňové přiznání [XX] i doklad úhrady částky 46 575 Kč Finančnímu

úřadu pro Středočeský kraj jsou součástí správního spisu. Skutečnost, že toto daňové přiznání fakticky podala a posledně uvedenou částku zaplatila žalobkyně, nebyla žalovaným sporována.

23. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, příjmy z nájmu, pokud nejde o příjmy uvedené v § 6 až 8, jsou a) příjmy z nájmu nemovitých věcí nebo bytů, b) příjmy z nájmu movitých věcí, kromě příležitostného nájmu podle § 10 odst. 1 písm. a).
24. Podle § 9 odst. 2 zákona o daních z příjmů, příjmy podle odstavce 1, plynoucí manželům ze společného jmění manželů, se zdaňují jen u jednoho z nich.
25. Nejpodstatnější okruh námitek žalobkyně směřuje k tomu, že daň z příjmů z nájmu jí neměla být vůbec doměřena, neboť příjmy zdanil či měl zdanit její manžel. K tomu žalobkyně odkazovala na § 9 odst. 2 zákona o daních z příjmů. Skutečnost, že řešené příjmy plynuly manželům z pronájmu majetku ve společném jmění manželů, nebyla žalobkyní zpochybňována.
26. Soud konstatuje, že § 9 odst. 2 zákona o daních z příjmů nestanoví kritéria k určení toho z manželů, jemuž je třeba v případě, kdy daň nebyla přiznána, daň doměřit, a nezavazuje tak správce daně k doměření daně konkrétnímu z manželů s tím, že doměření daně druhému manželu by bylo vyloučeno. V daném případě bylo především třeba postavit najisto, zda byla předmětná daň z příjmů z nájmu vyměřena či doměřena manželu žalobkyně. V případě, že tomu tak nebylo, nejednal správce daně, resp. žalovaný, v rozporu se zákonem, doměřil-li nepřiznanou daň žalobkyni, která je jedním z manželů ve smyslu § 9 odst. 2 zákona o daních z příjmů.
27. Skutečnost, že řešené příjmy z nájmu nebyly manželem žalobkyně zdaněny, ověřil správce daně u Finančního úřadu pro Středočeský kraj, jakožto místně příslušného správce daně z příjmů manžela žalobkyně [REDACTED]. Finanční úřad pro Středočeský kraj jednoznačně konstatoval, že [REDACTED] vyměřil daň z příjmů fyzických osob za r. 2014 výhradně na základě daňového přiznání ze dne 2. 4. 2015. V tomto daňovém přiznání žádné příjmy z nájmu zahrnuté nebyly. Na základě dodatečného daňového přiznání podaného dne 25. 4. 2016 nebyla daň z příjmů [REDACTED] doměřena. Řízení o tomto dodatečném daňovém přiznání bylo Finančním úřadem pro Středočeský kraj v důsledku zpětvzetí zastaveno.
28. Námitky žalobkyně směřující proti postupu Finančního úřadu pro Středočeský kraj v daňovém řízení [REDACTED] nejsou důvodné, neboť zdejší soud v rámci nyní vedeného řízení není oprávněn přezkoumávat postup Finančního úřadu pro Středočeský kraj v daňovém řízení od žalobkyně odlišného daňového subjektu. Stejně tak správce daně a žalovaný v průběhu daňové kontroly a následného odvolacího řízení nemohli předchozí postup Finančního úřadu pro Středočeský kraj jakkoli ovlivnit. Jak správně uzavřel žalovaný, pro daňové orgány bylo v předmětné věci relevantní, že [REDACTED] nebyla daň z příjmů z nájmu za r. 2014 vyměřena ani doměřena, tyto příjmy jím tedy nebyly zdaněny. Otázka, zda Finanční úřad pro Středočeský kraj v daňovém řízení [REDACTED] akceptoval zpětvzetí dodatečného daňového přiznání v souladu s daňovým řádem, není pro posouzení zákonnosti nyní napadeného

rozhodnutí podstatná a soud se jí s ohledem na výše uvedené nebude blíže zabývat. V tomto ohledu je soud téhož názoru jako žalovaný, jenž se uvedenou otázkou zabýval toliko nad rámec svého shora popsaného závěru.

29. Pakliže příjmy manželů z nájmu za r. 2014 nebyly [XX] zdaněny, byl správce daně, jak již bylo naznačeno, oprávněn v souladu s § 9 odst. 2 zákona o daních z příjmů doměřit daň jednomu z manželů, tedy i žalobkyni. Nad rámec toho správce daně a žalovaný doměření daně právě žalobkyni racionálně odůvodnili, když z provedeného dokazování jednak vyplynul těsnější vztah žalobkyně k těmto příjmům (uzavírala předmětné nájemní smlouvy, příjmy chodily na její bankovní účet), jednak bylo nezdanění příjmů zjištěno v rámci daňové kontroly žalobkyně, jíž byla následně logicky daň v rozsahu zjištěného pochybení doměřena.
30. Správní orgány se ve svých rozhodnutích, která tvoří jeden celek, řádně vypořádaly se získanými důkazními prostředky a jejich hodnocení důkazů nevybočilo ze zákonných mezí, a to včetně závěru, že nebyla prokázána existence předchozí dohody manželů o zdanění příjmů z nájmu. V tomto směru správní orgány nepřisvědčily žalobkyni a přiklonily se ke skutkové verzi popsané manželem žalobkyně, jež koresponduje dalším důkazním prostředkům a hodnověrně vysvětluje okolnosti podání dodatečného daňového priznání dne 25. 4. 2016.
31. Není pravdou, že nebyl proveden výslech svědka [XX] či že nebylo přihlédnuto k předloženému grafologickému posouzení podpisu [XX] či dokladu o úhradě daně. Výslech svědka [XX] byl proveden, o čemž svědčí mj. další námitka žalobkyně, že jí při tomto výsledku nebylo umožněno klást svědkovi otázky. S grafologickým posouzením či dokladem o úhradě daně se žalovaný adekvátně vypořádal, když vysvětlil, že jelikož [XX] nebyla daň z příjmů z nájmu vyměřena ani doměřena, nemohla být jakákoli jeho jménem učiněná platba úhradou této nepředepsané daně, nýbrž pouhým přeplatkem. Skutečnost, že dodatečné daňové priznání podané u Finančního úřadu pro Středočeský kraj dne 25. 4. 2016 autenticky podepsal [XX], žalovaný vůbec nezpochybňoval, vyplynulo to ostatně i z provedené svědecké výpovědi. Žalovaný nicméně ve shodě s názorem krajského soudu nepovažoval tuto skutečnost za podstatnou, což z odůvodnění jeho rozhodnutí jednoznačně plyne. Skutečnost, že správní orgány hodnotily provedené důkazy odlišně od žalobkyně, neznamená bez dalšího nezákonnost jejich rozhodnutí. K obecně citované judikatuře Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu soud uvádí, že neshledal konflikt rozhodnutí žalovaného s žalobcem zmíněnými výňatky soudních rozhodnutí.
32. K dalším námitkám procesního charakteru soud uvádí, že nezpřístupněním zpětvzetí dodatečného daňového priznání [XX] a na jeho podkladě vydaného rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj o zastavení řízení nebyla žalobkyně zkrácena na právech, neboť se jednalo o dokumenty z jiného daňového řízení týkající se jiného daňového subjektu. V pro věc relevantním rozsahu byly žalobkyni informace ze spisu jejího manžela zpřístupněny, žalobkyně věděla o zpětvzetí dodatečného daňového priznání i o rozhodnutí o zastavení řízení o dodatečném daňovém priznání. Nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje, že žalobkyni nebyly tyto listiny s odkazem na povinnost mlčenlivosti předloženy přímo.

Pokud jde o výslech svědka [XX], žalobkyni bylo umožněno klást svědkovi otázky, soud se nicméně ztotožňuje s názorem správce daně, jenž výslech vedl, že žalobkyní pokládané otázky týkající se v podstatě rodinných poměrů svědka neměly patřičnou relevanci ve vztahu k předmětu řízení, a to včetně otázek sloužících k objasnění toho, zda byly příjmy manželů užívány k hrazení nákladů na společnou domácnost. Pokud byl za takových okolností výslech svědka ukončen, nejedná se o vadu způsobující nezákonnost posléze vydaného rozhodnutí. Předchozí správcem daně získaná vyjádření [XX] nebyla provedena formou svědecké výpovědi, jíž by byla žalobkyně přítomna, právě proto byl [XX] dodatečně vyslechnut jako svědek. Vedení výslechu ze strany správce daně soud neshledává jakkoli tendenčním, výpověď [XX] neshledává rozporuplnou či nekonzistentní. Skutečnost, od kdy spolu manželé nežili ve společné domácnosti, není pro posouzení věci podstatná.

33. Již bylo uvedeno, že soud v tomto řízení nepřezkoumává postup Finančního úřadu pro Středočeský kraj, lze nicméně uvést, že tento správní orgán ve svých reakcích na žádosti správce daně o dožádání nic nezamlčoval. Pokud na žádost ze dne 2. 6. 2016 nezaslal správci daně dodatečné daňové přiznání podané dne 25. 4. 2016, stalo se tak proto, že o to nebyl požádán. Také na další žádost o dožádání reagoval v souladu s obsahem žádosti. Žalobkyně byla před projednáním zprávy o daňové kontrole opakovaně seznamována se stanoviskem správce daně. Svá vyjádření a důkazní návrhy mohla předkládat také v průběhu odvolacího řízení, žalovaný na její námitky následně řádně reagoval.
34. Jestliže žalovaný vydal napadené rozhodnutí dříve, než bylo žalobkyní realizováno telefonicky sjednané nahlížení do spisu, nejednalo se v daném případě o nezákonný postup. Žalovaný již výzvou ze dne 5. 10. 2018 informoval žalobkyni, že hodlá vydat rozhodnutí v odvolacím řízení, a podle § 115 odst. 2 daňového řádu ji vyzval k vyjádření před vydáním rozhodnutí. Tohoto svého práva žalobkyně využila a písemností z 22. 10. 2018 se k věci vyjádřila. Následně byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí ze strany žalovaného a pouhé sjednání termínu nahlížení do spisu na tom nemohlo nic změnit. Ze správního spisu neplyne, že by snad žalobkyně hodlala např. uplatňovat další důkazní návrhy apod. Sjednala si pouze termín nahlížení do spisu, přičemž z jí doručené výzvy žalovaného věděla, že se žalovaný chystá rozhodnout, k čemuž se vyjádřila, aniž by deklarovala záměr uplatnit další vyjádření či důkazní návrhy nebo žádala o posečkání s rozhodnutím do doby, než do spisu nahlédne. Nahlížení do spisu si žalobkyně sjednala až s nemalým časovým odstupem v době, kdy již mohlo být rozhodnutí žalovaného vydáno.
35. Za těchto okolností nebránilo avizované nahlédnutí do spisu žalovanému ve vydání rozhodnutí. Byla to žalobkyně, kdo po výzvě ze dne 5. 10. 2018 nebyl dostatečně aktivní. Nic jí nebránilo s žalovaným v reakci na výzvu sjednat termín nahlížení do spisu a vyjádřit se po realizovaném nahlížení. Žalobkyně však postupovala výše popsáním způsobem, v němž lze, při zohlednění časové prodlevy mezi jejím vyjádřením před vydáním napadeného rozhodnutí a sjednáním nahlížení do spisu, spatřovat nedostatky v součinnosti spíše na její straně, nežli na straně žalovaného. Odklad vydání rozhodnutí bez dalšího pouze

v důsledku sjednaného nahlížení do spisu by směřoval proti zásadě rychlosti řízení, kterou sice nelze absolutizovat na úkor jiných principů ovládajících daňové řízení, za daných okolností je však její prosazení namístě, když do práv žalobkyně nepřipustně zasaženo nebylo.

VII. Závěr a náklady řízení

36. Ze shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
37. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 14. listopadu 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu